

РОЗДІЛ I

П'ятниця, 10 жовтня 2008

1

Анджей задоволено засопів. Він не думав, що знайти ці рядки в інеті буде так просто.

«Результатів: 1 (0,21 сек.)», — проінформував його пошуковик і видав якийсь блог.

Хлопець зрадів. Один результат — це могло означати, що вірш загубила авторка, а не збирачка, яка перепишує найкращі уривки з мережі. Анджей клікнув на посилання і ще раз зиркнув на аркуш, котрий тримав у руці, порівнюючи написаний вірш із текстом на екрані. Так... той самий.

Сповнена надії

Що ти не

її

Мрію про зелені очі

Про місячного зайчика з відерцем зітхань

Лев'ячі пси¹ біжать перед нами

Сплю

Не хочу прокидатися

Але Ти кохаєш не мене

Хоч

Не знаєш

.....
¹ Порода собак, так інколи називають родезійського ріджбека (Тут і далі прим. перекл., якщо не зазначено ін.).

*Танцюємо поряд
У масках
Вітровій-карнавал*

— Вітровій-карнавал, — повторив Анжей. — Вічновій-карнавал...

Йому сподобалося це порівняння. Людина, яка пише такі речі, не може бути звичайною малолітньою реготухою. І про себе вона написала так, що дивним чином зворушила його серце, бо він сам мав подібні думки зовсім нещодавно. Особливо фрагмент «Люблю говорити з тобою»¹ — хлопець наче чув десь на фоні цю неймовірну саксофонну кінцівку, коли читав записи дівчини. Тара-тара-тара-дам-дам-тара, тара-тара-тара-дам-дам-тара...

Про мене
Дощова

Яка я? Найпростіше, найбанальніше: мені 17 років, ходжу до ліцею. Але ж це не найважливіше, коли я думаю про себе. А що важливе? Почуття. Завела цей блог, бо «коли з серця линуть слова, ударяють щосили». Мені бракує сміливості, щоб це комусь показати. Тож, може, хоча б тут... А чому Дощова? Бо сльози часто застиляють мені очі. Наче дощ.

Аж самій стає соромно, коли читаю те, що написала вище. Не люблю в собі оцю екзальтацію. Однак десь углибині вона в мені є.

«І тому люблю говорити з тобою», — закінчив Анжей подумки.

.....

¹ Відома пісня сучасного польського гурту «Акурат».

Дівчина не розмістила фото. Аватаркою було око зі сльозою, що котилася по щоці, а блог вона назвала «Список нікому не потрібних моїх думок».

Чи та дівчина, у якої випав аркуш із віршем, це і є Дощова? Але хто саме? Скільки їх там сиділо на трибунах спортзалу? Може, ота непримітна білявочка чи та довготелеса, з кучериками? Анджей сподівався, що ні. Остання була для нього занадто високою. Навряд чи це та «Барбі» в рожевому, чи ота інша, котра пересмажилась у солярії і вивалювалася з тісних штанів? Ні. Це неможливо, щоб Дощова любила солярій.

Анджею уявив собі парк під час зливи: він іде під великою чорною парасолькою і раптом зустрічає її. Вона б виглядала... звичайно. Гарна, але не занадто. Він би боявся підійти до дуже вродливої дівчини.

Вона б стояла під деревом, у мокрій сукні, дощ стікав би її довгим волоссям. Він підійшов би до неї і прихистив під куполом парасольки. І далі вже вони пішли б разом, під шум дощу, мелодію краплин...

— Анджею, чорт забирай! — голос матері миттєво повернув його в реальність. — Ну, звичайно! Це ж не ти платиш за воду! Скільки разів тобі казала, що посуд не миється сам! Знову не зактив кран? Чи ти ніколи цього не навчишся? Як щось береш, так потім помий і постав на сушарку, але не підставляй під струмінь води, ну! Так ні ж! Ніс у комп'ютер — і його нічого не стосується! А ти, мамо, переживай, як звести кінці з кінцями!

Бурчання дедалі віддалялося. Як завжди, мама вихлюпнула свій гнів і пішла, взагалі не очікуючи відповіді. Анджей почувся винним, тож відкрив улюблений плейлист на «Youtube» і додав гучності. Так і є, він доїв рештки супу й поставив каструлю у раковину, зби-

раючись її помити, але напір води був дуже слабкий, як зазвичай буває в обідню пору на десятому поверсі. Ну, а потім, звісно, забув...

Хлопець зітхнув і вслухався у пісню. Така старезна, але начебто написана спеціально для нього:

*Розглядаю твоє обличчя
Розглядаю твоє обличчя в підзорну трубу
І ти не знаєш про мене нічого
Засинаєш нага у своєму світі¹*

Анджей вдивлявся в око зі сльозою, що дивилося на нього з монітора.

«Ти не знаєш про мене нічого, — подумав хлопець, — а я не знаю, як ти виглядаєш...»

І знову він викликав у своїй уяві образ залитого дощем парку.

Дівчина стоїть під дощем, її мокра сукня обліплює тіло. Волосся, важке від води, спадає по шиї аж до... Спадає... Анджей чимскоріш наказав своїй уяві зупинитися на очах Дощової, на її щоках, мокрих... може, від сліз?

Хлопець глибоко вдихнув, наче перед стрибком у воду, і написав коментар:

Вітаю, Дощова!

У мене рукопис твого вірша, який я знайшов сьогодні в спортзалі. Якщо хочеш його повернути, то я буду завтра в «Астролябії» (**посилання** на карту) від 17:00 до 18:00. Ти розпізнаєш мене за аркушем із віршем, що ле-

.....

¹ Грег Цеховський, «Незнайомий астроном». (Прим. авт.)

жатиме на столику. Запрошую тебе на смачну каву та щось до кави ☺

АО

І лише коли Анджей клікнув «надіслати», усвідомив, що забув перелогінитись. Хлопець зойкнув у розпачі. Він планував залишити коментар на блозі анонімно або вжити свій офіційний нік, що звучав трохи по-старомодному «Незнайомий_Астроном», під яким намагався писати речі мудрі й виважені.

Тим часом вислав коментар як «Блискавка Качура». Це був нік, котрим він користувався під час гострих дискусій або коли хотів когось потролити.

«Перше враження можна справити лише один раз, — понуро подумав він. — А я, як завжди, починаю з фальстарту».

Анджей зайшов на форум і вирішив трохи потролити, щоб заспокоїти емоції. Нічого не вдієш, усе пропало. Нема чого ревіти над розлитим молоком.

2

«Нема чого ревіти над розлитим молоком», — подумала Люцина. День у неї почався жахливо, а потім усе пішло ще гірше. Спершу виявилось, що Паскудник відкрив пакет із молоком, звісно, нікому нічого не сказавши, у холодильник теж не спромігся сховати. Молоко скисло. Вона закинула хлопцеві, що він зробив це спеціально, адже Лешек завжди їсть пластівці на сніданок і Паскудник добре про це знає. Він розсміявся їй прямо в обличчя, grimнув дверима й вийшов. Без сніданку. Лешек так само. Правду кажучи, він не кричав, узагалі нічого не прокоментував, кинув, що перекусить щось

у кав'ярні, і пішов на роботу, але вона мала перевірити напередодні, чи нічого не бракує. Бо сьогодні в Лешека чергування, тож нормального обіду він теж не з'їсть.

Мабуть, на нервах Люцина купила аж три упаковки «Селянського», спокусившись на акцію, і тільки вдома побачила, що на пакеті відсутнє слово «молоко». Прочитала етикетку — ну, звісно. Молоковмісний продукт. На щастя, з УВТ-обробкою. Жінка сховала пакети у своїй кімнаті. Хай, коли Лешека не буде, підсуне Паскудникові. Той з'їсть і вип'є все.

«Яке б це було щастя, якби він зник із нашого життя, — зітхнула Люцина, — кудись би виїхав... Найкраще за кордон, до матері». Лешека вдалося вирвати з кігтів цієї жахливої жінки, але її синуля весь час вештався по дому, наче докори сумління. На жаль, він вдався у свою матір. І зовнішністю, і характером. Зухвалий, сварливий, неслухняний. Лешек занадто потурає йому.

Люцина видраїла кухню, вичистила кахлі у ванній, але все ще відчувала роздратування. Ася прибігла зі школи, тож пообідали вони раніше, після чого вона сказала доньці сідати за уроки й вирішила пройтися. Прогулянки на самоті — єдина приємна річ, яку вона ні з ким не хотіла ділити. Потребувала трохи часу для себе, як деякі потребують серіалів, солодощів або стимуляторів. У такі моменти вона знаходила в собі внутрішню рівновагу та знову могла прати, готувати, прибирати, терпіти настрій Паскудника, самотність, чергові роки й кілограми, які дедалі прибували. Коли Люцина була зла, то йшла швидко, майже бігла, коли ж почувалася щасливою, крокувала повільно, насолоджуючись кожною миттю.

Вони мешкали в Торуні недавно, тобто з того часу, як Лешек отримав кращу роботу, тому вона поки що не

мала улюблених маршрутів. Кожного разу жінка пізнавала нову частину міста. Зазвичай вивчала найближчі околиці, часом їхала автобусом або трамваєм по можливості трохи далі, а потім намагалася віднайти дорогу назад. Того дня, дивлячись на гарну погоду, Люцина вибралася на околиці міста, де котеджі, збудовані кілька років тому (про це свідчили свіжопоштукатурені стіни й молоді дерева навколо), сусідили зі старими господарствами, з корівниками, сільськогосподарською технікою, курми, що бігали подвір'ям. Люцина повернула на польову дорогу, приваблена золотом і багрянцем гаю, що виднівся неподалік. Назбирає барвистого листя і поставить у кімнатах, щоб і вдома відчувалася осінь. А може, навіть знайде трохи грибів? Вона несподівано для себе подумала, що так, мабуть, і виглядає щастя. Ранковий гнів розвіявся, її оточували запах осіннього листя і багатство кольорів, а тепле проміння жовтневого сонця пестило волосся. На серці було молодю, легко й радісно.

І саме цієї миті Люцина почула розлючений гавкіт, крики, сміх, а потім скавучання.

Жінка прискорила крок. Групка дітей, не набагато старших за її Асю, згуртувалася біля похиленого паркану, що оточував занедбане господарство, і, вочевидь, гарно розважалася, розмахуючи палицями й кидаючи камінням у щось, що металося по той бік огорожі.

— А ви тут що робите? — вигукнула вона сердито. — Ану геть звідси!

Діти розлетілися абикуди, як сполошені горобці. Коли вони вже перебували на безпечній відстані, знову зібралися разом і закидали її дражнилками.

Люцина придивилася до собаки. Він скрутився під накриттям із навкіс поставлених дощок, шкірив зуби

й лупав на неї закривавленими очима. Точніше, одним оком, бо друге було прикрите та склеєне гноєм. Нічого дивного після того, як діти кидали в нього каміння і грудки землі. Напевно, це було не вперше.

Жінка зітхнула над сумною долею пса. Чи хтось оцінить його вірність і відданість?

— Така доля, — прошепотіла вона. — Бідолашний...

Ті виродки, знудившись, уже пішли. Люцина теж вирішила повертатися. Барви осені її вже не втішали. А серце було важче, ніж усе те каміння, яким діти закидали собаку.

3

Анджей саме писав уїдливого коментар, як із гуркотом розчахнулися вхідні двері й усередину ввалилася Аліція. Строката, як папуга, і, як папуга, криклива, вона збила його з думки. Аліція щось вигукувала з передпокою матері, розповідаючи, як минув день, про клієнтів, якісь історії, котрі, між іншим, довіряли лише їй. Дівчина зазирнула в його кімнату.

— Привіт, малий! — проверещала вона. — Що слухаєш?

Спересердя він зменшив гучність майже до нуля. Аліція сприйняла це як добрий знак і почала вигинатися на всі боки, дригатися, крутити стегнами, фальшиво наспівуючи:

— Бам-бам-бі-дам, бам-бам-бі-дам-бам, бам-бам-бі-дам, бам-бам-бі-дам-бам... Увімкнеш мені Ріанну? — зажадала вона. — Сьогодні в салоні цілий день її крутили, і вона мене тепер переслідує. — Аліція, не питаючись, схопила його футляр від окулярів і, без угаву викаблу-

чуючись, заспівала в уявний мікрофон: — Уууу єєєааа...
Yeah!

Анджей кинув на неї ворожий, мовчазний погляд, розраховуючи, що вона зрозуміє і покине чужу територію, але так само можна було очікувати, що стіна зрушиться з місця. Аліція підійшла ближче й заглянула йому через плече. Він швидко згорнув вікно пошуковика.

— Пустити мене на хвилинку. Буквально на секунду, — попросила вона солодким голоском. — Бам-бам-бі-дам, бам-бам-бі-дам-бам... Бам-бам-бі-дам, бам-бам-бі-дам-бам...

Могла б принаймні не співати. Анджей ненавидів цю верескливу співуху, як ненавидів усіх співух світу, та найбільше не терпів свою старшу сестру. Він вийшов із сеансу користувача та звільнив стілець. Аліція зараз же всілася, задоволена. Сестра затулила собою екран, але Анджей і так знав, що за мить вона набере одним пальцем АлісіяО та увійде в систему як інший користувач. Хлопець волів не допускати її до своїх файлів і бази даних, тому власний пароль змінював кожні два тижні. Для профілактики.

Він зітхнув і вийшов із кімнати. Зробить собі щось поїсти. Це буде втішливий приз.

4

Справжнє щастя, що телефон Аліції розривався від дзвінків, і це врешті-решт виманило її з дому. Анджей із полегшенням зайняв вільне місце перед *своїм* комп'ютером. У блозі Дощової тиша. Чи вона прочитала його запис? Чи прийде?

— Побачимо, — пробурчав він собі під ніс і запустив одну з улюблених ігор.

Тут Анджей був високим, спритним героєм, обладнаним магічною силою, вдягненим у блискучі обладунки та спорядженим з ніг до голови ручною зброєю, котра весь час покращувалася й удосконалювалася. Він умів телепортуватися, невтомно бігти, перемагав навіть у битвах із драконами, а коли рухався, то нічого не перевертав і не впускав. Швидкий, спритний, сміливий... чому він не може бути таким у реальності?

Анджей цілком поринув у віртуальний світ, аж батько, увійшовши до кімнати, змушений був покласти йому руку на плече, щоб показати свою присутність.

— Момент! — пробурмотів Анджей.

Хлопець ще кільканадцять разів наніс удари мечем, зібрав трофеї і лише після цього зняв навушники. Поглянув на батька питально.

— Уже пізно, — несміливо сказав той. — Тобі не час іти спати?

— Завтра субота, — нагадав Анджей, але вийшов із гри. Він і так уже сидить за компом цілі чотири години. Досить. Що мав зробити, те зробив, немає сенсу лазити далі лісом, громити все, що рухається.

— Ну так, але...

Анджей промовисто зітхнув, і батько одразу замовк.

— Щось гарне? — запитав він за якусь мить, беручи навушники. — Можна?

Хлопець кивнув і перемкнув назад на плейлист, який він слухав, перш ніж розпочав грати.

— О! — зрадив батько. — «Republika»! Ти знаєш, що на їхньому концерті ми познайомилися з твоєю мамою? Якою вона гарненькою була... — промовив він мрійливим тоном і почав розповідати. Анджей не перебивав, хоч і чув цю історію багато разів. Батьки познайомили-

ся на студентському святі¹. Мати ходила до ліцею, батько був на четвертому курсі істфаку. Що він у ній тоді знайшов? Верескливу малолітку, що вдавала з себе студентку. Анджей уявив себе на студентському святі, адже матері тоді було менше років, ніж йому зараз, і хлопець мало не пирснув сміхом. Дівчата — дивні створіння.

— Я, мабуть, тобі набрид, — спохопився батько.

— Та ні, що ти! — збрехав, не кліпнувши оком, Анджей.

— Я саме прийшов, щоб нагадати, що завтра ми встаємо о шостій. Ну, може, трохи пізніше, — зараз же виправився він, коли побачив фізіономію сина, — але ж це шість годин їзди. Що раніше вдасться виїхати, то краще. Бо треба буде трохи перепочити та оговтатися перед виставкою...

Анджей стукнув себе по лобі.

— Радзись! Я зовсім забув!

— ...і до Томека заїдемо на обід, як завжди, — закінчив батько. — Ану, бігом у ліжко! — Він посміхнувся і підвівся зі стільця. — Бо завтра вранці скімлитимеш.

Анджей зітхнув. У суботу в Радзині-Підляському починається загальнопольська виставка з моделювання. Скільки він себе пам'ятає, батько днями, а бувало, й ночами, у кожную вільну хвилину, незважаючи на досаду матері, клеїв, шліфував і фарбував моделі літаків, прагнучи, щоб кожен був якнайбільше схожий на оригінал. Батько міг годинами розповідати, що конкретний літак уміє, у яких славетних боях брав участь, хто на ньому літав, у якому році його випустили, а в якому закрили виробництво, та інші подібні речі. Анджей не

.....

¹ Студентське свято в Польщі відзначають у травні.

поділяв його захоплення. Він пробував, коли був ще малим, але його пальці могли зліпити лише якісь горбаті потвори, забруднені клеєм і анітрохи не схожі на оригінали. До того ж що це за модель, хай навіть найточніша копія, котра тільки стоїть і гарно виглядає? Навіть звичайний паперовий літачок більш життєздатний. Попри це Анджей досі не міг відмовити батькові, коли той брав його на чергові виставки й конкурси. Він навіть пишався батьком, коли вони здобували (ну, гаразд, коли той здобував) нагороди або кубки. Роль уболівальника видавалася доволі зручною і не дуже поглинала, а батько так радів, що має з сином спільне захоплення. Тільки...

— Тату... — Хлопець затримав його в дверях. — Ця виставка триватиме аж до наступної суботи, еге ж?

— У мене відпустка, — відповів той, посміхаючись. — А тобі я напишу записку в школу. Ми заскочимо до Розточчя, потім до Красноброду, Звезиньця... — Батько запалювався дедалі дужче. — Торік нам не вдалося послухати «шуми» Розточчяр¹, але цього року заїдемо обов'язково, тим паче, що погоду передають майже літню. Томек мені вже обіцяв...

— Мені прикро, — Анджей опустив очі, — але ж це випускний клас. І... і в нас буде контрольна з математики. — Він не обманював, якщо, звичайно, самостійну роботу можна назвати контрольною.

— На початку року?

— Примушують. — Анджей розвів руки, показуючи власну безпорадність. — А ти ж знаєш характер Реев-

.....

¹ Так називають низку невеличких водоспадів у національному парку на Розточчі.

ського — «іди або вмирай!». Він радше помре, ніж дозволить комусь із класу десь тинятися.

— Ну так... — закивав батько. — Ти маєш рацію, школа важливіша. Ти розумний хлопець.

І вийшов. Анджей почувався зрадником.

Субота, 11 жовтня

1

Анджей з'явився в «Астролябії» перед сімнадцятою. Швидким оком він оглянув відвідувачів за столиками. Мабуть, вона ще не прийшла. Та й не відомо, чи взагалі прийде. Не відповіла на його коментар. А може, він дав їй замало часу? Може, вона взагалі не заходила у блог?

Хлопець усівся за столиком напроти входу. Замовив «Чорну діру» — еспресо-лунго без цукру — і, чекаючи, більше нюхав напій, аніж пив. Сімнадцята... сімнадцята п'ять... сімнадцята вісім. Двері відчинилися. Анджей заціпенів, але одразу з полегшенням видихнув. Якись дві тітки у віці його матері. Хлопець відпив великий ковток кави. Вона видалася йому страшенно гіркою, хоча зазвичай пив несолодку. Анджей покликав офіціантку й замовив «Ласощі Коперніка». Шоколад допомагає подолати стрес. Цукор теж.

Сімнадцята двадцять дев'ять. Після шоколадного тортика залишився тільки слід на блюдці, а її досі ще не було. Анджей витер рот серветкою і протер окуляри. Якось безглуздо вийшло з цією «Астролябією». Треба було попросити в дівчини мейл, якось інакше домовитися абощо... Як завжди, завалив справу. Вона не мог-

ла прийти чи не хотіла? У віршах писала, що страждає, що хтось ненавмисно зранив її серце... А він би її кохав, захищав...

«Спокійно, — подумки схаменувся Анджей. — Звідки ти знаєш, що ви сподобаєтеся одне одному? Дівчата якось за тобою не бігають. І чому ти вчепився саме в неї?»

«Бо це дивно, — відбив удар хлопець, дискутуючи з самим собою. — Може, ми щоденно бачимося у школі, а я б ніколи не пізнав її, якби не цей вірш. Це не міг бути просто випадок! — Анджей надів окуляри, але виявилось, що вимазав їх шоколадом, тож він вийняв із кишені м'яку серветку й узявся протирати скельця. — Вибач... — Анджей далі вів дискусію з уявним опонентом. — Скільки сталося неймовірних подій, щоб я взагалі довідався про існування Дощової! І це не просто збіг обставин! Тріснута труба в школі й затоплені кабінети — це одне. Друге те, що саме наш клас перевели у спортзал, і третє... — рахував Анджей, поліруючи скельця, — що вода залила таку значну частину будівлі, що в спортзалі мусили тулитися аж три класи. А найважливіше те, що саме її клас розмістився на трибунах над нами, бо якби той вірш не впав мені під ноги, то я б ніколи в житті його не підняв. До того ж...»

— Тут вільно?

Хлопець мерщій насунув окуляри на ніс і підняв очі. Дівчина. Жодна з тих, кого він бачив на трибунах, але... гарна. Вона? Дивилася на нього наче сердито.

— Е-е-е... цеє... — промимрив Анджей, невпевнений у тому, чи може запросити її до столика. Вона йому сподобалася. Та якщо він дозволить їй сісти, а потім прийде справжня Дощова? — Як його... — почав він ще раз.

— Це ти «Блискавка Качура»? — перебила вона з нетерпінням.

Анджей відчув гарячу хвилю, що прокотилася всім тілом, аж до кінчиків вух, і водночас неймовірне полегшення.

— А ти... — Він раптово підскочив з місця. — Ти...

— Ні, я не... — буркнула дівчина. — Я Магда.

— Але... але... — затнувся він. — Бо я...

— Знаю, ти чекав на Дощову. Вона не змогла прийти. Я замість неї.

— Ага, — зітхнув Анджей і осів на стілець. Тобто він мав такий намір, але відчув, що летить у прірву. Приземлення було твердим і болісним. Хлопець перелякано роззирнувся навкруги. За спиною — нікого, тільки перевернутий стілець, наче насміхаючись, устромився в нього всіма чотирма ніжками. Оце так лажа...

Дівчина сіла за столик. Добре, хоч не сміялася. Анджей мріяв стати прозорим і невидимим, перетворитися на краплину дощу й просочитися у шпарину в підлозі. Хлопець вибачливо посміхнувся, підняв стілець, надів окуляри, які зсунулися під час падіння (яке щастя, що не розбилися!), і подивився їй в обличчя, шукаючи сліди насмішки. Не знайшов. Класна дівчина.

— Чому ти хотів зустрітися з Дощовою? — запитала вона спокійним тоном.

— Мені дуже сподобався її вірш. Це ж її, правда?

Магда знизала плечима:

— А чий би ще міг бути?

— Шкода, що вона не змогла... Чи могла б ти їй щось переказати, попросити... Справа в тому... — Йому знову забракло слів. Адже він збирався зустрітися з Дощовою. Чому вона вислала Магду замість себе? А може,

це вона і є? Як це перевірити? Як роздобути її ім'я та прізвище? Або номер телефону? І раптом його осяяло. — Бо, знаєш... я редактор шкільної газети, — збрехав Анджей, — і ми саме готуємо номер, присвячений поезії. Чи Дождова погодиться розмістити цей вірш? — І він помахав папірцем.

— Я запитаю у неї.

Він вийняв блокнот і ручку. Треба поводитися як справжній професіонал.

— То як її звати?

Дівчина іронічно посміхнулася, наче розкусила його намір.

— Наскільки я її знаю, вона захоче зберегти анонімність, — відповіла вона.

Анджей спохмурнів. У нього вже не було жодних ідей.

— Гм-м... ну так, — пробубонів він. — Ну, так...

Несподівано для себе Анджей усвідомив, що його абсолютно не цікавить, як вона виглядає. І він радше хотів би, щоб саме Магда виявилася Дождовою. У неї такі привабливі очі... І красивий овал обличчя. І гарна фігура, нібито й тендітна, але ж і не худа, і не кістява, більше схожа на камінчик або скельце, відшліфоване морем. І волосся завивається на кінчиках. Та й взагалі, у ній стільки захопливих «родзинок», та водночас вона не належить до тих, на яких обертаються на вулиці. І вдягається не так, як Аліція, а тільки так... нормально, по-людськи. А долоні в неї такі витончені, і якби він не боявся, то зараз би їх погладив.

— Ну, гаразд! — підняв голову Анджей і спробував посміхнутися. — Не схотіла прийти, нічого... — кинув він і одразу виправився, щоб не видатися грубим: — ні-

чого дивного в цьому немає, але чому б нам із тобою не випити кави? Тут непогані десерти. Що тобі замовити?

2

Додому він повертався в стані дивного приголомшення. Весь час прокручував у голові «фільм» із їхньої зустрічі, переглядав, як Магда примружує очі, коли сміється; як схиляє голову, слухаючи; як струшує волоссям. А воно в неї надзвичайного кольору, чи то попелясте, чи то зеленкувате. Як у дріади. І пахла так... вишукано. Інакше, ніж однокласниці. А з усіх солодощів вони обоє найбільше люблять те, що шоколадне.

Далі життя покаже, що вийде з цього дивного викривлення простору-часу, яке дві цілком чужі планети викинуло зі звиклих траєкторій і виштовхнуло на зовсім нову орбіту.